

Aušra

Kristaus buvimo šauklis

Žurnalo „Aušra“

2026 m. kovo mėn.

Turinys

PAGRINDINIS STRAIPSNIS	2
IŠGELBĖTI KRAUJU	2
BIBLIJOS STUDIJOS.....	14
DVI DIDŽIOSIOS ĮSAKOS.....	14
TRENIRUOTĖS DIEVIŠKUMUI	17
DALIJIMASIS SU KITAIS.....	20
VIENAS KRISTUJE JĖZUJE	23
LAUKIANT DIEVO KARALYSTĖS.....	26
KRIKŠČIONIŠKAS GYVENIMAS IR DOKTRINA.....	29
APDOVANOJIMAS UŽ TARNYSTĘ	29

Sekite kartu savo Biblijoje!

Išgelbėti krauju

***„Jie turi paimti šiek tiek kraujo ir patepti juo abu durų staktos ir namų, kuriuose jie valgo [Paschos] ėriuką, viršutinę lentą.“
Išėjimo 12:7***

Prasidėjus pavasario mėnesiams – kovui ir balandžiui – krikščionys iš visų pasaulio kraštų susirinks, kad ypatingai paminėtų mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus mirtį ir prisikėlimą. Maždaug tuo pačiu metu žydai taip pat susirinks švęsti Paschos šventę.

Kiekviena grupė naudoja savo kalendorius ir senas tradicijas, kad nustatytų tikslų laiką šių religinių švenčių šventimui. Kartais šie renginiai gali būti atskirti keliomis dienomis, o kartais – keliomis savaitėmis. Pagal Šventojo Rašto įrašus, Izraelio Paschos ėriukas buvo paskerstas 14-ąją jų mėnesio, Abibo, vėliau pavadinto Nisanu, dieną. (Pakartoto Įstatymo 16:1; Nehemijo 2:1). Tai atitinka mūsų kovo arba balandžio mėnesius, priklausomai nuo metų.

Nors krikščionys ir žydai švenčia šiuos svarbius įvykius šiuo metų laiku, nedaugelis supranta tikrąją Jėzaus, kuris mirė kaip nuodėmingos žmonijos Gelbėtojas, mirties ir prisikėlimo prasmę ir reikšmę. Taip pat nedaugelis supranta visą žydų Paschos prasmę. Apaštalas Petras paaiškino, kad dauguma žmonių yra akli ir nesugeba įvertinti gilių Dievo dalykų. „Savo dieviškąja galia Dievas mums davė viską, ko reikia dieviškam gyvenimui. Mes visa tai gavome, pažindami Jį, kuris mus pašaukė savo

nuostabia šlove ir didybe. ... Bet tie, kurie nesugeba taip tobulėti, yra trumparegiai arba akli, pamiršę, kad jie buvo apvalyti nuo savo senų nuodėmių.“ 2 Petro 1:3,9

Dievo nurodymai

Tuo metu, kai buvo užrašytas mūsų pateiktas Šventojo Rašto fragmentas, Izraelio tauta buvo laikoma nelaisvėje Egipte. Atėjus tinkamam laikui, Dievas nurodė izraelitams užtepti pasauktos Paschos avinėlio kraują ant „namų šoninių ir viršutinių durų staktų“. Jie taip pat buvo įpareigoti avinėlį iškepti ir valgyti su nerauginta duona ir kartiais žolėmis (Išėjimo 12:8). Šio teksto kontekste taip pat pateikiama kitų svarbių detalių ir perspektyvų, susijusių su Dievo specialiais nurodymais izraelitams.

Skaitome: „Viešpats davė Mozėms ir Aaronui šiuos nurodymus: „Nuo šiol šis mėnuo bus jums pirmasis metų mėnuo. Paskelbkite visai Izraelio bendruomenei, kad šio mėnesio dešimtą dieną kiekviena šeima turi pasirinkti avinėlį arba ožką aukojimui, po vieną gyvulį kiekvienai šeimai. Jei šeima yra per maža, kad suvalgytų visą gyvulį, tegul pasidalija su kita šeima iš kaimynystės. Padalinkite gyvulį pagal kiekvienos šeimos dydį ir tai, kiek jie gali suvalgyti. Pasirinkta gyvulys turi būti vienerių metų amžiaus patinas, avinas arba ožys, be jokių trūkumų. Ypatingai rūpinkitės šiuo pasirinktu gyvuliu iki šio pirmojo mėnesio keturioliktojo vakaro. Tada visa Izraelio bendruomenė turi paskersti savo ėriuką arba ožką sutemose.“ Išėjimo 12:1-6

Paskerstas ériukas

Šios aiškios instrukcijos turi daug reikšmingos simbolikos. Pavyzdžiui, nuoroda į „Egipto žemę“ reiškia dabartinę Šėtono valdžią žemėje ir jos žmonėms. Šio pasaulio dievas [Šėtonas] apakino netikinčiųjų protus, kad jie nematytų Kristaus, kuris yra Dievo atvaizdas, šlovės evangelijos šviesos. 2 Korintiečiams 4:4

„Mėnesių pradžia“ yra pagrindas, pagal kurį apskaičiuojama tiksli diena, kurią turėjo būti švenčiama Pascha. Artimiausias pavasario lygiadieniui jaunatis žymėjo pirmojo žydų mėnesio, Abibo, pradžią. Aukojamasis ériukas turėjo būti pasirinktas pirmojo mėnesio „dešimtą dieną“. Tai nurodė į Jėzaus ateitį Jeruzalėje kaip „Dievo Avinėlio, kuris pašalina pasaulio nuodėmes“ ir išpildo Zacharijo pranašystę (Mato 21:1-9; Jono 1:29; Zacharijo 9:9). Toliau pažymint pasakojimą Išėjimo knygos 12 skyriuje, avinėlis turėjo būti vienerių metų amžiaus patinas be jokių trūkumų. Tai iliustravo Jėzaus tobulumą kaip būsimojo be trūkumų „Dievo Avinėlio“ (1 Petro 1:19). Paschos avinėlis buvo paskerstas „to paties mėnesio keturioliką dieną“ ir suvalgytas tą pačią naktį. Paschos šventė, dar vadinama „Neraugintos duonos švente“, prasidėjo kitą dieną ir truko septynias dienas. Išėjimo 12:15-17

Pirmagimis – po krauju

Toliau šiose instrukcijose skaitome: „Šią naktį aš pereisiu per Egipto žemę ir nužudysiu visus pirmagimius Egipto žemėje, tiek žmones, tiek gyvulius; ir aš įvykdysiu teismą visiems Egipto dievams: Aš esu Viešpats. Ir kraujas bus jums

ženklas ant namų, kuriuose esate, ir kai aš pamatysiu kraują, aš praeisiu pro jus, ir bausmė nebus jums, kad jus sunaikintų, kai aš ištiksiu Egipto žemę. Ir ši diena bus jums atminimo diena; ir jūs švęsite ją Viešpačiui per visas savo kartas; jūs švęsite ją pagal įstatymą per amžius.“ Išėjimo 12:12-14

Šiose Rašto vietose minimas „naktinis“ perėjimas per Egipto žemę. Tai simbolizuoja tamsią nuodėmės ir mirties naktį, kurią Dievo tauta perėjo nuo Sekminių dienos (Kolosiečiams 1:13; 1 Petro 2:9). „Pirmagimiai“ simbolizuoja „pirmagimių bažnyčią, įrašytą danguje“. Jie yra po avinėlio krauju ir siekia dalytis Kristaus karalystės dangiškąja dalimi. Hebrajams 12:23

Izraelio pirmagimiai vėliau buvo pakeisti visa Levio gimine, kuri buvo laikoma priklausančia Dievui. „Ir Viešpats tarė Mozei: „Žiūrėk, aš išsirinkau levitus iš izraelitų, kad jie tarnautų kaip pakaitalai visiems Izraelio tautos pirmagimiams. Levitai priklauso man, nes visi pirmagimiai vyrai yra mano. Tą dieną, kai aš nužudžiau visus egiptiečių pirmagimius sūnus, aš paskyriau sau visus Izraelio pirmagimius, tiek žmones, tiek gyvulius. Jie yra mano; aš esu Viešpats.“ Skaičių 3:11-13

Atminimas ar prisiminimas

Kraujas simbolizuoja gyvybę, ir kai buvo paskerstas Paschos ėriukas, jis simbolizavo paaukotą gyvybę (Kunigų 17:11). Paaukoto ėriuko kraujas buvo panaudotas pagal dievišką valią, kad simbolizuotų mūsų Viešpaties Jėzaus brangų kraują, kuris daugelį amžių vėliau bus pralietas už nuodėmingą žmonių šeimą (). Mūsų Viešpaties aukojamoji kraujas yra

vienintelis būdas, kuriuo mes galime būti išgelbėti nuo mirties bausmės, kuri buvo skirta Adomui ir levai dėl jų nepaklusnumo Dievo įstatymui. 1 Petro 1:18,19; Apreiškimo 1:5

Dievas nurodė Izraelio tautai prisiminti konkretų šio įvykio laiką ir kasmet jį minėti kaip atminimą. Jis pasakė: „Ši diena jums bus atminimo diena“ (Išėjimo 12:14). Tai iliustruoja didesnę Atminimą, kurį Jėzus įsteigė, kai jis ir jo mokiniai susirinko viršutiniame kambaryje. Tuomet jis paprašė jų valgyti duoną, kuri, jo žodžiais, simbolizavo jo kūną, ir gerti taurę, kuri simbolizavo jo aukojamą kraują. Tada jis jiems pasakė: „Darykite tai mano atminimui“ (1 Korintiečiams 11:23-26). Po kelių valandų jis mirė už pasaulio nuodėmės.

Cituodami Luko pasakojimą, skaitome: „[Jėzus] paėmė duoną, padėkojo, ją laužė ir davė [savo mokiniams], sakydamas: „Tai yra mano kūnas, kuris už jus atiduodamas. Tai darykite mano atminimui.“ Po vakarienės taip pat padarė su taure, sakydamas: „Ši taurė yra nauja sandora mano krauju, kuris už jus išliejamas.“ Luko 22:19, 20

Bausmės

Kai Dievo laikrodis, skaičiuojantis amžius, išmušė, tai reiškė, kad atėjo laikas izraelitams išsilaisvinti iš Egipto vergijos. Jų ilgai lauktas išvadavimas buvo atėjęs. Tačiau faraonas ir jo prižiūrėtojai nebuvo linkę jų paleisti. Jie atsisakė leisti izraelitams išeiti į pažadėtąją Kanaano žemę. Viešpats siuntė vieną po kitos įvairias bausmes Egipto žmonėms, bet suteikė jiems palengvėjimą, kai faraonas paprašė gailėstingumo ir davė pažadus, kurių neturėjo ketinimų laikytis. Žr. Išėjimo knygos 7–10 skyrius.

Galiausiai Dievo tarnas Mozė paskelbė dešimtąją ir paskutinę bausmę. Didžiulė nelaimė ištiks visų Egipto šeimų pirmagimius, ir jie visi mirs per vieną naktį. Nuo vargingiausių valstiečių namų iki faraono rūmų visame Egipte vyks didžiulės gedulos, ir jie bus laimingi galėdami išleisti izraelitus. Išėjimo 11:1-8

Kaip ir Mozė paskelbė, „Tą naktį, vidurnaktį, Viešpats ištiko visus pirmagimius sūnus Egipto žemėje, nuo faraono pirmagimio sūnaus, sėdinčio soste, iki kalinio pirmagimio sūnaus, sėdinčio kalėjime. Netgi jų gyvulių pirmagimiai buvo nužudyti. Faraonas, visi jo pareigūnai ir visi Egipto žmonės naktį pabudo, ir visoje Egipto žemėje buvo girdimas garsus raudojimas. Nebuvo nė vieno namo, kuriame nebūtų miręs kas nors. Faraonas naktį pasikvietė Mozę ir Aaroną. „Išeikite!“, – įsakė jis. „Palikite mano tautą ir pasiimkite su savimi likusius izraelitus! Eikite ir garbinkite Viešpatį, kaip prašėte. Paimkite savo avis ir galvijus, kaip sakėte, ir eikite. Eikite, bet išeidami palaiminkite mane. Visi egiptiečiai ragino izraelitus kuo greičiau išeiti iš šalies, nes jie manė: „Mes visi mirsime!“ Išėjimo 12:29-33

Pasirengimas kelionei

Išėjimo knygos 7-10 skyriuose pažymima, kad pirmosios trys bausmės buvo bendros visai Egipto žemei, įskaitant rajoną, kuriame gyveno izraelitai. Tačiau kitos šešios bausmės paveikė tik egiptiečių užimamus rajonus. Dešimtoji ir paskutinė bausmė buvo paskelbta bendra visai Egipto žemei, įskaitant dalį, skirta izraelitams, kurie buvo po krauju.

Izraelio vaikai buvo įpareigoti parodyti savo tikėjimą ir paklusnumą Dievo valiai, paaukodami avinėlių, kurio krauju turėjo būti apšlakstyti jų durų staktos ir

viršutinės durų lentos, o jo mėsa turėjo būti suvalgyta tą pačią naktį, kartu su kartaus skonio žolelėmis ir nerauginta duona. Jie visiškai tikėjo, kad dėl avinėlio kraujo ant savo namų durų staktų ir viršutinių durų lentų, likdami „po krauju“, jie nepatirs nelaimės, kai Dievas ištiks Egipto pirmagimius mirtimi. Tie, kurie valgė avinėlio mėsą, laukė su lazdėmis rankose ir pasiruošę kelionei, tikėdamiesi, kad Dievas privers egiptiečius juos paleisti. Išėjimo 12:7-13

Istatymo ypatybės

Izraelitams buvo įsakyta kasmet prisiminti ir švęsti šią Paschos šventę, kurią jiems davė Dievas per Mozę. Tai buvo viena iš didžiausių jų nacionalinių švenčių, ir ji vis dar švenčiama žydų visame pasaulyje, rodant pagarbą šios senovinės tradicijos reikšmei.

Daugelis Mozės įstatymo ypatybių buvo dieviškai sukurti, kad pranašautų įvairias palaimas, kurios bus išlietos ant visų žemės šeimų Dievo nustatytu laiku ir tinkama tvarka. Velykų šventės atveju avinėlio mirtis pranašavo Jėzaus, kaip tobulos žmogaus, mirtį. Avinėlio kraujo pylimas simbolizavo Jėzaus aukos už nuodėmes priskyrimą peržengusiems šią nuodėmės ir mirties naktį. Kaip ir izraelitų atveju, būtent ši „pirmagimių“ klasė pirmiausia gauna naudos iš avinėlio pralieto kraujo. (1 Jono 1:7; Efeziečiams 1:3-7). Palaiminti tie, kurių tikėjimo akys mato, kad Jėzus iš tiesų buvo Dievo Avinėlis. Jėzaus krauju buvo panaikinta Adomo nuodėmė, sumokėjus Adomo bausmę, dėl kurios visas pasaulis prarado Dievo palankumą ir buvo nuteistas dieviškąja mirties bausme.

Kad šis mirties prakeikimas ir su juo susijusios kančios bei skausmas būtų panaikinti, buvo būtina patenkinti teisingumą. Kaip skelbia Raštai: „Todėl, kaip vieno [Adomo] nusikaltimu visi žmonės buvo pasmerkti, taip ir vieno [Jėzaus] teisumu visi žmonės buvo išgelbėti.“ Romiečiams 5:18

Pirmieji vaisiai

Dievo Šventosios Dvasios įkvėptas, apreiškėjas Jonas rašė: „Aš pažvelgiau ir štai Avinėlis stovėjo ant Siono kalno, o su Juo – šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai, turintys Jo vardą ir Jo Tėvo vardą parašytus ant savo kaktų. Ir aš išgirdau balsą iš dangaus, tarsi daugybės vandenų šniokštimą ir tarsi galingą griaustinį, ir balsas, kurį išgirdau, buvo tarsi arfininkų grojimas arfomis. Ir jie giedojo naują giesmę prieš sostą ir prieš keturis gyvus padarus ir vyresniuosius; ir niekas negalėjo išmokti tos giesmės, išskyrus šimtą keturiasdešimt keturis tūkstančius, kurie buvo nupirkti iš žemės. Tai yra tie, kurie nesusitėpė su moterimis, nes išliko skaistūs. Tai yra tie, kurie seka Avinėliu, kur Jis eina. Jie buvo atpirkti iš žmonių kaip pirmieji vaisiai Dievui ir Avinėliui. Apreiškimo 14:1-4

Šie įkvėpti Dievo žodžiai nurodo pašlovintą Kristų, galvą ir kūną, kaip „pirmąsias gėrybes Dievui ir Avinėliui“. Tai reiškia, kad mūsų mylinčio Dangiškojo Tėvo galutiniame plane ir tikslu taip pat bus „vėlesni vaisiai“. Tai iš tiesų taip. Dievo tikslas buvo išgelbėti visus Izraelio vaikus, ne tik pirmagimius. Kaip tauta, jie atstovavo visai žmonių šeimai, kuriai bus suteikta galimybė susitaikyti su Dievu ir gauti amžinąjį gyvenimą ateities pažado žemėje – atkurtoje tobulos žemėje.

Taip visa Izraelio tauta buvo stebuklingai išgelbėta Viešpaties per Mozę. Jis juos vedė keliu per Raudonąją jūrą, kuris buvo specialiai paruoštas jiems dieviškos jėgos, valdžiusios vėjus ir potvynius (Išėjimo 14:21-30). Nė vienas izraelitas neliko. Šis nuostabus įvykis iliustruoja galutinį viso pasaulio išgelbėjimą iš Šėtono galios. Visiems bus suteikta galimybė susitaikyti su teisėtais įstatymais, kurie bus nustatyti Kristaus ateityje valdant žemę. Tikrai, mes galime pakartoti apaštalo Pauliaus žodžius, kai jis rašė, kad Kristus Jėzus „atidavė save kaip išpirką už visus, kad tai būtų liudijama tinkamu laiku“ (1 Timotiejui 2:6).

Dvi išpildytos pranašystės

Išgelbėjimas nuo mirties priklausė nuo to, ar Izraelio pirmagimiai liks po avinėlio krauju, kai Dievo mirties angelas juos aplenks. Jie buvo vieninteliai, kurie buvo po krauju ir kuriems grėsė mirtis. Jie visi buvo išgelbėti tą naktį, kaip parodyta Paschos paveiksle. Taigi Izraelio pirmagimiai buvo tiesioginiai avinėlio kraujo pylimo naudos gavėjai.

Dabartiniame krikščioniškame amžiuje Jėzaus pėdomis einantys pasekėjai taip pat yra po krauju. Jie priėmė Jėzaus kraujo nuopelnus ir yra po jo apsauga (1 Jono 1:7). Jie buvo pašaukti anksčiau už pasaulį. Jų supratimo akys buvo atvertos, kad jie suvoktų savo nuodėmės ir vergystės būklę bei išgelbėjimo poreikį. (Efeziečiams 1:18). Jie atsakė į nuostabią Dievo malonę ir buvo pašvęsti Jam visiškai. (Romiečiams 12:1). Dėl savo tikėjimo „Dievo Avinėlio“ pralietu krauju jie turi bendrystę su „Tėvu ir jo Sūnumi Jėzumi Kristumi“. 1 Jono 1:3

Apaštalas Paulius aiškina, kad pašventimas dabartiniame amžiuje reiškia krikštą į Jėzaus mirtį. „Argi nežinote, kad mes visi, kurie esame pakrikštyti į Jėzų Kristų, esame pakrikštyti į jo mirtį? Taigi mes esame palaidoti su juo krikštu į mirtį, kad, kaip Kristus buvo prikeltas iš mirusiųjų Tėvo šlove, taip ir mes gyventume nauju gyvenimu. Jei mes esame sujungti su Juo jo mirties panašumu, tai būsime ir jo prisikėlimo panašumu.“ Romiečiams 6:3-5

Labai svarbu, kad tie, kurie atidavė savo gyvenimus Dievui, ir toliau liktų po brangia krauju apšlakstyti. Jei kas nors išeitų iš šios malonės būsenos, tai reikštų, kad jis nepaiso mūsų mylinčio Dangiškojo Tėvo gailestingumo. Tai reikštų, kad jie nevertina jo gerumo arba savo dalies Jėzaus kraujo gelbstinčioje galioje. „Jei mes sąmoningai nusidedame po to, kai gavome tiesos pažinimą, nebelieka aukos už nuodėmes.“ Hebrajams 10:26

Visos pasaulio išgelbėjimas

„Pirmagimio bažnyčios“ nariai gavo Jėzaus kraujo nuopelnus anksčiau už pasaulį. Kristus įžengė „į pačią dangų, kad dabar pasirodytų Dievo akivaizdoje už mus“ (Hebrajams 9:24). Kai bažnyčia bus užbaigta, mūsų Gelbėtojo kraujo nuopelnai ar vertė taps prieinami visai žmonių šeimai. Jėzus sakė: „Aš esu gerasis piemuo, pažįstu savo avis, ir mano avys pažįsta mane. Kaip Tėvas pažįsta mane, taip ir aš pažįstu Tėvą, ir aš atiduodu savo gyvybę už avis. Turiu ir kitų avių, kurios nėra iš šios avidės; ir tas aš turiu atvesti, ir jos išgirs mano balsą, ir bus viena avidė ir vienas piemuo.“ Jono 10:14-16

Antrasis didis gėris, įvykęs Egipto žemėje, buvo visos Izraelio tautos išvadavimas, kai Mozė ją

pervedė per Raudonąją jūrą. Šis nepaprastas įvykis simbolizuoja galutinį visos žmonijos išvadavimą iš nuodėmės ir mirties vergijos. Pažadėtosios palaimos bus prieinamos pasauliui, kai bus įkurta Kristaus karalystė ir pagal Naujosios Sendoros sąlygas. (Jeremijas 31:31-34). Tuo metu visi, kurie nori sekti teisumu ir paklusti didžiajam Mozei – mūsų Viešpačiui Jėzui – gaus gyvenimo teisės, kurios buvo prarastos dėl Adomo nuodėmės. Pakartoto Įstatymo 18:15-19; Apaštalų darbai 3:20-25

Ilgą nuodėmės ir mirties naktis bus praėjusi, ir ateis šlovinga išgelbėjimo diena. (Psalmių 30:5). Kristus, galva ir kūnas, ves ir išgelbės visą Izraelį, visą Dievo tautą. Tuo metu visi žinos ir džiaugsis garbindami, gerbdami ir paklūsdami Dievo valiai. Apaštalų darbų 15:16,17; Romiečiams 11:26-36

Kristus – mūsų Pascha

Kai apaštalas Paulius rašė broliams Korinte, jis sakė jiems: „Išvalykite seną raugą, kad taptumėte nauja tešla, nes jūs iš tiesų esate nerauginti. Kristus, mūsų Paschos avinėlis, buvo paaukotas. Todėl švęskime šventę ne su senu raugu, piktumo ir blogio raugu, bet su neraugintais nuoširdumo ir tiesos duonos kepalais.“ 1 Korintiečiams 5:7,8

Šiame Rašto fragmente apaštalas kreipėsi į „pirmagimių bažnyčią“, kurios narių vardai yra įrašyti danguje (Hebrajams 12:23). Jis ragino juos apsivalyti nuo visų nuodėmių ir neteisybės, kurias simbolizuoja piktumo ir blogio raugas. Vietoj to jie turėjo siekti teisumo ir tiesos, kaip tai iliustruoja nešvaraus duonos valgymas.

Valgydami simbolinį ėriuką, mes prisiimame Kristaus nuopelnus. Mes taip pat „apsirengiame“ Kristumi

ties, kiek galime, ir taip esame transformuojami į jo šlovingą atvaizdą ir charakterį (Romiečiams 12:2; 13:14; Galatams 3:27). Mes maitinamės juo taip pat, kaip žydai maitinosi Paschos ėriuku (). Kartūs augalai, kurie padėjo ir sužadino izraelitų apetitą, buvo mūsų kartaus gyvenimo ir išbandymų iliustracija. Jie mums duodami, kad padėtų atitraukti mūsų jausmus nuo žemiškų dalykų ir padidintų mūsų apetitą maitintis ėriuku ir nerauginta duona – Tiesa.

Pasaulyje mes neturime „nuolatinės gyvenvietės“. Vietoj to, kaip svetimi ir keliauninkai, mes einame su lazdele rankoje ir pasiruošę kelionei į dangiškąją Kanaaną (Hebrajams 13:14; 1 Petro 2:11). Visos šlovingos palaimos, kurias mūsų mylintis Dangiškasis Tėvas yra paskyręs pirmagimio bažnyčiai, bus suteiktos tiems, kurie ištikimai priėmė „Dievo Avinėlių“ ir jo išgelbėjimo kraujo nuopelnus. Efeziečiams 1:3-7

Švęskime šventę

Netrukus daugelis vėl susirinks paminėti Jėzaus mirties kaip didžiojo Paschos ėriuko atminimą. Šiais metais vėl švęsdami šventę, džiaukimės brangia Jėzaus krauju, kuris buvo pralietas už mus ir kuris bus liudijamas pasauliui tinkamu laiku. „Tegul taikos Dievas, kuris prikėlė mūsų Viešpatį Jėzų iš numirusių, tą didįjį avių piemenį, per amžinosios sandoros kraują, padarys jus tobulus kiekviename gerame darbe, kad vykdytumėte Jo valią, veikiant jūmyse tai, kas Jam patinka, per Jėzų Kristų, kuriam šlovė per amžius. Amen.“ Hebrajams 13:20,21

Dvi didžiosios įsakos

***Pagrindinė eilutė: „Atėjo vienas iš raštininkų, išgirdęs jų diskusiją ir supratęs, kad Jis jiems gerai atsakė, paklausė Jo: „Koks yra pirmasis iš visų įsakymų?“
Morkaus 12:28***

***Pasirinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Morkaus 12:28-34***

Prieš šiandienos pamoką Jėzus šventykloje susidūrė su vyriausiais kunigais ir vyresniaisiais, kurie klausė, kokiu pagrindu jis pamokslauja (Morkaus 11:27, 28). Atsakydamas Jėzus papasakojo jiems palyginimą apie nedorėlius vynininkus, kurie nužudė žemės savininko sūnų. Per šią parabolę Jėzus aiškiai nurodė, kad žydų religiniai vadovai yra tie, kurie nužudys Dievo Sūnų, kad išlaikytų savo galią ir autoritetą tautos atžvilgiu. Jėzus atsakė, kaip užrašyta Mato evangelijoje: „Dievo karalystė bus iš jūsų atimta ir atiduota tautai, kuri duos jos vaisių.“ Mato 21:43

Supykę dėl to, fariziejai ir kiti žydų vadovai bandė pagauti Jėzų į spąstus įvairiais klausimais. Fariziejai paklausė, ar teisėta mokėti duoklę Cezariui, į ką Mokytojas atsakė: „Atiduokite Cezariui tai, kas priklauso Cezariui, o Dievui – tai, kas priklauso Dievui“ (Morkaus 12:13-17). Tada sadukiejai paklausė Jėzaus, kuris iš septynių ū brolių, vedusių tą pačią moterį, bus jos vyras jo karalystėje. Dėl jų netikėjimo mirusiųjų prisikėlimu Jėzus atsakė: „Jūsų

klaida yra ta, kad jūs nežinote Raštų ir nežinote Dievo galios.“ (Morkaus 12:24).

Įspūdį padaręs Jėzaus atsakymais, „raštininkas“ uždavė klausimą, užrašytą mūsų pagrindinėje eilutėje, galbūt visiškai nuoširdžiai. „Jėzus atsakė: „Svarbiausias įsakymas yra šis: Klausyk, Izraeli! Viešpats, mūsų Dievas, yra vienintelis Viešpats. Ir tu turi mylėti Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela, visu savo protu ir visomis savo jėgomis“ (Morkaus 12:29, 30). Koks nuostabus ir išsamus yra šis Jėzaus teiginys, tiesiogiai cituojamas iš Pakartoto Įstatymo 6:4, 5.

Jėzus peržengė raštininko klausimo ribas, pareikšdamas, kad antrasis įsakymas yra susijęs su pirmuoju, būtent: „Mylėk savo artimą kaip save patį“ (Morkaus 12:31). (Morkaus 12:31). Čia Jėzus vėl citavo Senąjį Testamentą (Kunigų 19:18). Kiek daug pasakyta vos keliais žodžiais. Biblija atskleidžia gailėstiną, užjaučiantį ir mylintį Dievą, kuris rūpinasi savo kūrinių gerove. Dievo Žodis taip pat ragina jo kūrinius mylėti mainais, pateikdamas aukštus standartus, kaip elgtis su mūsų Kūrėju ir savo artimu.

Šis Dievo įstatymas dar turi būti suprastas visapusiškai. Ribotas požiūris į šį standartą gali būti rastas Konfucijaus raštuose, kur teigiama, kad žmogus neturėtų daryti kitiems to, ko nenorėtų, kad kiti darytų jam. Tačiau koks kontrastas matomas, kai tai lyginame su Šventuoju Raštu! Vienas „ “ yra tik neigiamas teiginys, kitas – teigiamas: „Mylėk savo artimą kaip save patį“.

Iš tiesų, Dievo įstatyme yra daug dalykų, kurie jį žymi kaip dievišką. Koks gražus būtų pasaulis, jei žmonės galėtų ir norėtų gyventi pagal šiuos du didžiuosius

įstatymus. Kiekvienas mylėtų Dangiškąjį Tėvą visa širdimi ir siela. Visi mylėtų savo artimus kaip save pačius, stengdamiesi jiems tarnauti, kai tik turėtų progą. Tai būtų rojus. Ačiū Dievui, mes esame įsitikinę, kad toks pasaulis bus, kai bus įkurta Mesijo karalystė.

Treniruotės dieviškumui

***Pagrindinės eilutės: „Treniruokis dievobaimingumui, nes kūno treniruotės duoda mažai naudos, o dievobaimingumas yra naudingas viskam, nes jis teikia viltį dabartiniam gyvenimui ir ateities gyvenimui.“
1 Timotiejui 4:7,8***

***Pasirinkti Šventojo Rašto fragmentai:
1 Timotiejui 4:7-16***

Pirmame laiške Timotiejui apaštalas Paulius vadina jį „mano sūnumi tikėjime“ (1 Timotiejui 1:1,2). Yra įrodymų, kad Timotiejus neturėjo pasitikėjimo savimi, kai Paulius pirmą kartą pakvietė jį į tarnystę. Apaštalas vėliau priminė jam apie jo motinos ir močiutės parodytą tikėjimą ir kad jis neturi pasiduoti „baimės dvasiai“ (2 Timotiejui 1:5-7). Kitu atveju Paulius paprašė korintiečių nebauginti Timotiejaus, kai jis atvyks, parodydamas supratimą apie jo galimą nesaugumą (1 Korintiečiams 16:10). Mūsų pasirinktame Šventojo Rašto fragmente apaštalas ragina Timotiejų: „Niekas neturi tavęs menkinti dėl tavo jaunumo“ (1 Timotiejui 4:12). Nors Pauliaus padaršinimas Timotiejui yra asmeninio pobūdžio, jį galima taikyti kiekvienam bažnyčios nariui.

Mūsų pagrindinėse eilutėse Paulius ragina Timotiejų apmąstyti fizinio lavinimo ir dievobaimingumo skirtumą. Viena vertime rašoma: „Fizinis lavinimas turi tam tikrą vertę, bet dievobaimingumas turi vertę visiems dalykams, nes teikia viltį tiek

dabartiniam, tiek ateities gyvenimui.“ Daugelis tyrimų parodė fizinio lavinimo psichologinę naudą, įskaitant depresijos ir nerimo simptomų sumažėjimą, streso lygio sumažėjimą ir savigarbos bei pasitikėjimo savimi padidėjimą. Paulius neatsisako fizinio lavinimo kaip laiko švaistymo, bet giria jį kaip vertingą dalyką. Kitur apaštalas teigia, kad mūsų kūnas yra Dievo duota ir brangia Kristaus krauju nupirktas Šventosios Dvasios šventovė. Todėl turėtume šlovinti Dievą, išlaikydami save tinkamus Jam tarnauti. 1 Korintiečiams 6:19,20

Pripažinęs fizinio aktyvumo praktinę vertę, Paulius iš karto pabrėžia „dievobaimingumo“ pranašumą. Jis primena Timotiejui apie jo pastoracines pareigas ne todėl, kad šis jas pamiršo ar apleido, bet norėdamas paskatinti jį tęsti šį darbą. Jis liepia Timotiejui mokytis bažnyčią atmesti ir atsisakyti visų profaniškų ir mitinių mokymų bei raginti praktikuoti tikrą dievobaimingumą. Jis turi skatinti brolius pripažinti Dievo ištikimybę ir suprasti dieviškojo žodžio priimtinumą. Timotiejus turi priminti tikintiesiems apie privilegiją dirbti ir kentėti panieką dėl Kristaus. Jis turi mokytis juos „pasitikėti gyvuoju Dievu, kuris yra visų žmonių Gelbėtojas“. 1 Timotiejui 4:7-10

Paulius sako jaunajam Timotiejui: „Būk tikinčiųjų pavyzdys“ (1 Timotiejui 4:12). Jo žodžiai, elgesys, meilė, dvasia, tikėjimas ir tyrumas turi būti pavyzdžiu ne tik viešai kalbant, bet ir kasdieniame gyvenime. Toks pavyzdys turi prasidėti iš vidaus, jo širdyje ir protu. Tada jo krikščioniško charakterio vidinė malonė turi pasireikšti išoriškai, jo kalboje, elgesyje ir veiksmuose. Paulius baigia savo pamokymą Timotiejui, sakydamas: „Kol aš atvyksiu, atsidėk skaitymui, ... doktrinai. Neapleisk dovanos, kuri yra

tavyje, ... Medituok apie šiuos dalykus; atsidėk jiems visiškai.“ 1 Timotiejui 4:13-15

Kiekvieno krikščionio pašaukimas ir ištikimybė remiasi „teisumo ir tikros šventumo“ principais (Efeziečiams 4:24). Tikintieji yra raginami atspindėti Dievo charakterį: „Kaip tas, kuris jus pašaukė, yra šventas, taip ir jūs būkite šventi visais savo gyvenimo būdais.“ 1 Petro 1:15

Dalijimasis su kitais

***Pagrindinė eilutė: „Šalyje visada bus vargšų.
Todėl įsakau jums dosniai dalytis su vargšais ir
kitais izraelitais, kuriems reikia pagalbos.“
Pakartoto Įstatymo 15:11***

***Pasirinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Pakartoto Įstatymo 15:4-11***

Pakartoto Įstatymo knyga apibūdinama kaip visos Dievo teisės santrauka. Beveik visa knyga pakartoja įsakymus ir nurodymus, kuriuos Dievas per Mozę perdavė izraelitams. Dievas Izraeliui davė savo įstatymą kaip nurodymus, kurių jie turėjo laikytis. Šie Mozės žodžiai mums rodo, kad Dievo įstatymas yra tarsi praktinis vadovas, kaip reikėtų gyventi. „Viešpats įsakė mums vykdyti visus šiuos įstatymus, bijoti Viešpaties, mūsų Dievo, kad mums visada būtų gerai, kad Jis išsaugotų mūsų gyvybę, kaip yra šiandien.“ Pakartoto Įstatymo knyga 6:24

Būtent šiuo Dievo gerumo fone jis per Mozę sako Izraeliui, kad skurdas Izraelyje niekada neturėtų egzistuoti, jei tauta paklustų jo įsakymams. Mūsų pamoka yra iš Deuteronomijos skyriaus, kuriame daugiausia dėmesio skiriama įvairiems nurodymams dėl garbinimo. Ankstesniame skyriuje gyvūnai skirstomi į švarius ir nešvarius, taip pat pateikiami nurodymai dėl dešimtinės mokėjimo. Kitas skyrius skirtas Pesacho šventei „ “ ir kitoms šventėms izraelitų garbinimo kalendoriuje.

Deuteronomijos 15 skyrius gali būti laikomas Dievo žodžių, randamų vėliau Izaijo 58:6,7, kur jis nurodo, ko reikalauja iš garbinimo, pranašavimu: „Argi ne toks yra pasninkas, kurį aš pasirinkau: atišti nedorybės pančius, atleisti sunkias naštas, paleisti prislėgtus į laisvę ir sulaužyti kiekvieną jungą? Argi ne dalytis savo duona su alkanaisiais, priimti į savo namus vargšus, kurie yra išvaryti, aprengti nuogąjį, kai jį pamatai, ir nesislėpti nuo savo kraujo?“

Mūsų pamoka apibūdina, kaip izraelitai turėjo gyventi savo gyvenimą garbindami Dievą. Kas septynerius metus jie turėjo laikytis sabatinių metų, per kuriuos turėjo būti atleidžiami skolos (Pakartoto Įstatymo 15:1-3). Jie turėjo atverti savo širdis ir rankas tiems, kuriems reikėjo pagalbos, suteikdami viską, ko jiems trūko. (Pakartoto Įstatymo 15:7-10). Nebuvo jokių sąlygų. Jei buvo poreikis, jis turėjo būti patenkintas. Jei jie būtų ištikimai laikęsi Dievo įsakymų, tarp jų nebūtų buvę vargšų.

Senajame Testamente Viešpats aiškiai nurodė izraelitams, kad žemiškas klestėjimas yra atlygis už paklusnumą ir ištikimybę Jam ir Jo įstatymams. Tai buvo kliūtis tiems, kurie nepripažįsta fakto, kad dėl Jėzaus tarnystės įvyko dispensacinis pokytis. Daugelis klaidingai pritaikė klestėjimo pažadą krikščionims, ir ši klaida sukėlė sumaištį protuose.

Žemės gerovė dabartiniame amžiuje nėra pažadėta ištikimiems krikščionims. Todėl vykdykite meilės įstatymą kitiems, kaip mokė apaštalas Jonas: „Jėzus Kristus atidavė savo gyvybę už mus. Ir mes turėtume atiduoti savo gyvybes už savo brolius ir seseris. Jei kas nors turi materialių turtų ir mato brolių ar seserį, kuriems reikia pagalbos, bet nesigaili jų, kaip Dievo meilė gali būti tame žmoguje? Mylimieji vaikai,

nemylēkime žodžiais ar kalba, bet veiksmais ir tiesa.“ 1 Jono 3:16-18

Vienas Kristuje Jėzuje

***Pagrindinė eilutė: „Nėra nei žydo, nei graiko,
nėra nei vergo, nei laisvojo, nėra nei vyro, nei
moters, nes jūs visi esate viena Kristuje
Jėzuje.“***

Galatams 3:28

***Pasirinktos Šventojo Rašto ištraukos:
Galatams 3:24-29***

Kai Jėzus pirmą kartą išsiuntė savo mokinius skelbti dangaus karalystės, jiems buvo nurodyta eiti tik pas „Izraelio namų paklydusias avis“ (Mato 10:5-7). Tai atitiko faktą, kad Izraelis vis dar buvo Dievo sandoros tauta, nors tai netrukus turėjo pasikeisti. Šiandienos pasirinktame Šventojo Rašto fragmente Paulius paaiškina, ką turėjo suprasti izraelitai, ieškoję vedimo per Įstatymo sandoros susitarimą: „Įstatymas buvo mūsų auklėtojas, kad atvestų mus prie Kristaus, kad būtume išteisinti tikėjimu. Bet kai tikėjimas atėjo, mes nebebuvome auklėtojo globoje.“ Galatams 3:24,25

Šiandienos pagrindinė eilutė yra Pauliaus pareiškimas, kad visi anksčiau pagal Mozės Įstatymą egzistavę skirtumai dabar buvo panaikinti, nes Jėzus mirė kaip išpirkos kaina „už visus“ (1 Timotiejui 2:5,6). Dėl to visi, kurie turėjo „ausis girdėti“, galėjo ateiti pas Kristų (Morkaus 4:9). Krikščionio padėtis Dievo akyse dabar buvo kaip Naujojo Kūrinio. (2 Korintiečiams 5:17). Evangelija buvo nemokama visiems, o asmens padėtis Dievo

akyse buvo kaip Kristaus nario: „Jei priklausote Kristui, tai jūs esate tikrieji Abraomo palikuonys ir paveldėtojai pagal pažadą.“ Galatams 3:29

Žydai neturėjo manyti, kad jų tautai praeityje suteikta malonė užtikrins jiems privilegijuotą padėtį krikščionių brolystėje. Taip pat ir pagonys neturėjo manyti, kad dėl to, jog žydai kaip tauta buvo atimti ankstesnės malonės pagal Įstatymo Sandorą, jie kaip asmenys bus nepalankiai vertinami Viešpaties akyse. Abu turėjo žinoti, kad Dievas nuo šiol ignoruos jų natūralius etninės kilmės skirtumus ir atlygins kiekvienam, žydui ar pagoniui, pagal jo ar jos ištikimybę kaip vieno „Kristaus kūno“ nariui. 1 Korintiečiams 12:12,13

Vergų turėjimas buvo reguliuojama institucija Izraelyje ir buvo praktikuojama dar Pauliaus laikais. Jis nesako, kad tarnas, tapęs Kristaus kūno nariu, gali ignoruoti savo šeimininko norus. Atvirkščiai, jis sako, kad Viešpats gali palaiminti vergą taip, tarsi jis būtų „laisvas žmogus“ Kristuje. (1 Korintiečiams 7:21,22). Kai kuriais atžvilgiais tarno padėtis būtų palankesnė siekiant charakterio nuolankumo, reikalingo norint gauti dalį dangaus karalystėje, nei šeimininko padėtis. Nepaisant to, vergas turėjo žinoti, kad Viešpats neatsižvelgė į jo žemišką padėtį, kiek tai susiję su jo dangaus viltimi.

Nors žydų moterys dažnai turėjo daugiau laisvės nei kitų senovės kultūrų moterys, Izraelio patriarchaliniai įstatymai jas riboja daugiausia namų sfera, atsakomybe už vaikų auklėjimą ir namų gyvenimą. Jos negalėjo būti kunigėmis, ir, išskyrus keletą žymių išimčių (), jos turėjo ribotą prieigą prie šventyklos. Paulius dabar skelbia, kad šie patriarchaliniai

įstatymai nebetaikomi „Dievo vaikams per tikėjimą Jėzumi Kristumi“. Galatams 3:26

Mes džiaugiamės, kad turime privilegiją dalytis Evangelija su visais. Būkime ištikimi Jėzaus didžiajam įsakymui skelbti „karalystės evangeliją“ kaip liudytojai visame pasaulyje. Mato 24:14

Laukiant Dievo karalystės

***Pagrindinė eilutė: „Atvyks žmonės iš daugelio tautų ir sakys: „Eikime į Viešpaties kalną, į Jokūbo Dievo namus. Ten jis mus mokys savo kelių, ir mes eisime jo takais. Nes Viešpaties mokymas išeis iš Siono, jo žodis išeis iš Jeruzalės.“
Izaijo 2:3***

***Išrinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Izaijo 2:2-4***

Visos žmonijos palaiminimas yra pagrindinė Biblijos tema. Niekam, kas kada nors gimė, nebus atimta galimybė patirti Dievo karalystės palaiminimus. Dievas pirmą kartą tai paskelbė savo pažadu Abraomui: „Aš pats prisiekiu, sako Viešpats, kadangi tu tai padarei ir nesusilaikei savo sūnaus, savo vienintelio sūnaus, aš tave palaiminsiu ir padauginsiu tavo palikuonis kaip dangaus žvaigždes ir kaip smiltis jūros pakrantėje; ... Ir tavo palikuonimis bus palaimintos visos žemės tautos.“ Pradžios 22:16-18

Mūsų pagrindinė eilutė pranašišškai kalba apie Dievo pažadėtą karalystę, kurios įstatymai bus „iš Siono“. Senajame Testamente Siono kalnas buvo Jeruzalėje ir buvo pripažintas Izraelio vyriausybės būstine. Naujajame Testamente tai kontrastuoja su simboliniu dvasiniu Sionu. Čia Kristaus pasekėjai yra vadinami „ „ (gyvenančiais Dievo mieste, dangiškajame Jeruzalėje), o tai reiškia Izaijo

pranašystės apie Sioną išsipildymą. (Hebrajams 12:22-24). Apaštalas Petras taip pat naudoja Siono vaizdinį, kad apibūdintų Kristaus pasekėjus kaip gyvas akmenis, įmūrytas į dvasinę šventyklą, kurios kertinis akmuo yra Kristus, padėtas Sione. Taigi Petras sieja Senojo Testamento Sioną su Naujojo Testamento bažnyčia. 1 Petro 2:4-6

Jėzus skelbė Dievo karalystę visiems, kurie turėjo ausis klausyti. (Morkaus 1:14; Luko 4:43). Jiems jis taip pat išplėtė šį kvietimą: „Jei kas nori eiti paskui mane, teatsisako savęs, kasdien imasi savo kryžiaus ir seka paskui mane.“ (Luko 9:23). Per kelerius metus po jo prisikėlimo iš mirusiųjų Evangelijos žinia pradėjo skliti visoms tautoms (Apaštalų darbų 1:8). Ji buvo ypač aiškiai atskleista tiems, kurie norėjo tapti Siono klasės dalimi, kuriems tinka šie žodžiai: „Tai ištikimas posakis: jei mes mirsime su Juo, mes ir gyvensime su Juo; jei mes kentėsime, mes ir karaliausime su Juo.“ 2 Timotiejui 2:11,12

Ši Evangelija skelbiama jau du tūkstančius metų, bet Siono klasė dar nėra užbaigta. Standartai yra aukšti ir daugumai nepatrauklūs. Jėzus pasakė: „Daugelis yra pašaukti, bet mažai išrinkti“ (Mato 22:14). Taigi pasaulis toliau laukia Dievo karalystės. Tačiau ji tikrai ateis, kaip Jėzus sakė savo pavyzdinėje maldoje. Mato 6:10

Mūsų pamoką užbaigsime šiais žodžiais iš Jono regėjimo: „Aš mačiau keturis angelus, stovinčius keturiuose žemės kampuose. Jie sulaukė keturis žemės vėjus, kad joks vėjas nepūstų ant žemės, jūros ar medžių. Aš pamačiau kitą angelą, ateinantį iš rytų, turintį gyvojo Dievo antą. Jis sušuko: „... Nežalokite žemės, jūros ar medžių, kol mes

pažymėsime savo Dievo tarnus antspaudu ant jų kaktų. Aš išgirdau antspauduotųjų skaičių: 144 000.“
Apreiškimo 7:1-4

Apdovanojimas už tarnystę

***„Žmogaus Sūnus atėjo ne tam, kad jam tarnautų, bet kad pats tarnautų ir atiduotų savo gyvybę kaip išpirką už daugelį.“
Morkaus 10:45***

Jėzaus tarnystė artėjo prie pabaigos. Daugiau nei trejus metus Mokytojas kvietė savo mokinius ir mokė juos. Jie ėmė pripažinti jį Mesiją, visų Dievo pažadų paveldėtoju, tuo, per kurį bus įkurta Mesijo karalystė, kuri palaimins visas žmonijos šeimas – tiek mirusias, tiek gyvas. Pradžios 22:18; Galatams 3:8

Mokytojas ypač užtikrino juos, kad, jei bus ištikimi, jie sėdės su juo jo soste (Mato 19:28). Tačiau jis jiems nesakė, kad jo karalystė bus dvasinė ir kad, norėdami tapti jos dalininkais, jie turės „pasikeisti“ per „pirmąjį prisikėlimą“. (1 Korintiečiams 15:51,52; Apreiškimo 20:6). Jis dar nebuvo jiems paaiškinęs, kad turės praeiti visas amžius, kol jie galės dalytis karalyste, o pati karalystė bus įkurta tarp žmonių. Tačiau jis buvo užsiminęs apie visa tai. Jis buvo pasakęs: „Aš dar turiu jums daug ką pasakyti, bet jūs dabar negalite to pakelti. Tačiau kai ateis Tas, Tiesos Dvasia, ... Jis jums paskelbs, kas bus ateityje.“ Jono 16:12,13

Tačiau Jėzus pradėjo atskleisti mokiniams dalį žinių, kurias jie turėjo žinoti ir įvertinti, kad nebūtų visiškai priblokšti ir nusivylę. Jis jiems pasakė, kad eina į Jeruzalę, kad daug kentės ir bus nužudytas. Petras, visada drąsus, šį kartą užsitraukė griežtą papeikimą. Jis bandė pataisyti Mokytoją. „Niekuomet, Viešpatie!

– tarė jis. Tai niekada neatsitiks tau!“ Petras tikėjo, kad Jėzus yra Izraelio Mesijas ir kad jis ketina įkurti savo karalystę. Jam buvo neįsivaizduojama, kad Viešpats bus nužudytas. Tačiau Jėzus sudraudė Petrą, sakydamas: „Pasitrauk nuo manęs, šėtonai, tu man esi piktžodžiavimas, nes tu nemoki mąstyti apie Dievo dalykus, bet apie žmonių.“ Mato 16:21-23

Toje pačioje pamokoje Jėzus taip pat pridūrė, kad „trečią dieną jis prisikels“ (Mato 16:21). Tačiau, kadangi mokiniai negalėjo suvokti minties, kad Jėzus mirs, šie papildomi žodžiai jiems taip pat turėjo atrodyti kaip „paslaptinga“ Mokytojo frazė, kuri atrodė labai mįslinga. Jie galbūt prisiminė ir kitą Jėzaus frazę: „Jei nevalgysite Žmogaus Sūnaus kūno ir negersite jo kraujo, neturėsite savyje gyvybės“ (Jono 6:53). Tai buvo dar viena sudėtinga frazė, kurios jie negalėjo suprasti.

Buvo daug atvejų, kai mokiniai negalėjo suprasti Mokytojo žodžių prasmės; jie dažnai atrodė tokie skirtingi nuo to, ko jie tikėjosi. Jų garbei, jie turėjo pakankamai tikėjimo, kad ir toliau sektų Jėzų, bet kaip jie galėjo suprasti jo žodžius? Tik po Sekminių jie visiškai suprato situaciją ir tai, ką Jėzus jiems sakė (Apaštalų darbai 2:1-4). Ten Šventoji Dvasia pradėjo aiškinti „“ dieviškąjį planą – kad Kristaus kančios, įskaitant jo kūno narius, bažnyčią, turi ateiti pirmiau, nei bus apreikšta karalystės šlovė ir prasidės palaiminimai pasauliui. 1 Petro 1:11

Dešinėje ir kairėje

Kitas Evangelijas mums pasakoja, kad Jokūbo ir Jono motina atėjo su jais ir išreiškė jų prašymą: „Leisk, kad šie du mano sūnūs sėdėtų vienas tavo

dešinėje, o kitas kairėje tavo karalystėje“ (Mato 20:20,21). Jie tikėjo, kad karalystės garbės pasidalijimo laikas buvo labai arti. Nereikia manyti, kad šie du mylimi mokiniai siekė pozicijų, artimiausių Mokytojui, vien dėl ambicijų. Mes tikime, kad jie labai mylėjo Viešpatį ir todėl manė, kad galės labiau nei kiti mokiniai vertinti artumą jam. Iš tiesų, jiems buvo leista priartėti arčiau nei daugumai iš dvylikos. Keletą ypatingų progų Viešpats pasiėmė su savimi tą patį Jokūbą ir Joną, taip pat Petrą. Jie buvo su juo šventojoje kalnoje, kai buvo pažadinta Jairo duktė, ir Getsemanės sode (Mato 17:1-5; Luko 8:41,42,49-56; Morkaus 14:32-34). Jie buvo ištikimi mokiniai, kuriuos Viešpats labai mylėjo.

Atkreipkime dėmesį į Jėzaus žodžius. Jis pareiškė, kad nors jo karalystėje bus garbingos vietos, jas paskirstys ne jis pats, o Tėvas. Jis sakė: „Sėdėti mano dešinėje ir kairėje nėra mano duoti, bet bus duota tiems, kuriems tai paruošė mano Tėvas.“ Mato 20:23

Tėvas yra absoliučios teisingumo ir teisumo atstovas. Pareigos tūkstantmetinės karalystės dangiškojoje fazėje, kokios jos bebūtų, nebus suteikiamos vien dėl palankumo, bet remiantis ištikimybe ir kvalifikacija, ir viskas bus pagal malonę (Efeziečiams 2:8). Pats Viešpats Jėzus užims aukščiausią vietą, nes jis yra to vertas. „Verta Avinėliui, kuris buvo paskerstas, gauti galią, turtus, išmintį, jėgą, garbę, šlovę ir palaiminimą.“ (Apreiškimo 5:12). Iš tiesų, Tėvas suteikė mūsų Viešpačiui garbę ir didelę šlovę, išaukštindamas jį savo dešinėje. Jo karalystės šlovės kulminacija ateis, kai bažnyčia, Kristaus kūnas, bus užbaigta ir

visi „paskirti, išrinkti ir ištikimi“ gaus pažadėtą „gyvenimo vainiką“. Apreiškimo 17:14; 2:10

Kokia karalystė yra turima omenyje

Daugelį amžių krikščionys buvo susipainioję dėl Mesijo karalystės, kurią taip dažnai minėdavo Jėzus ir apaštalai. Tačiau iš pradžių, ir beveik du šimtus metų po Jėzaus laikų, jokio susipainiojimo nebuvo. Ankstyvoji Bažnyčia labai gerai suprato pažadą, kad Mesijas ateis antrą kartą. Jis priims Bažnyčią į šlovę su savimi ir įkurs dieviškosios galios karalystę, kad valdytų pasaulį ir pavergtų viską Dievo valiai; ir jie žinojo, kad šiai Mesijo karalystei prireiks tūkstančio metų, kad įvykdytų savo misiją. Jono 14:2,3; Mato 25:31; Apreiškimo 20:6

Tačiau palaipsniui atsirado teorija, kad žemėje esanti bažnyčia turi būti organizuota kaip Mesijo karalystė ir turi užkariauti pasaulį prieš Jėzaus antrąjį atėjimą. Šis nesutampantis su Šventuoju Raštu požiūris pakeitė visą bažnyčios istorijos eigą. Evangelijos skelbimas nebebuvo skirtas „mažai kaimenei“, kuri turėtų klausiančią ausį ir dėkingą širdį, parengti ją karalystės garbei ir šlovei. (Lk 12:32). Vietoj to, kursas pasikeitė dramatiškai. Nuo tada buvo siekiama užgrobti civilinę valdžią. Prasidėjo intrigos, buvo pareikšti melagingi teiginiai, buvo siekiama gauti kontrolę virš karalių ir tautų. Buvo naudojami persekiojimai; ir kiek įmanoma, civiliniai valdovai buvo įtikinėjami ir gąsdinami, kad būtų galima įtvirtinti pasaulinę bažnyčios viešpatiją.

Kurį laiką šie siekiai klestėjo, bet nuo XIX a. pradžios mintis apie bažnyčios viešpatavimą žemėje beveik išnyko. Dėl to kilusioje sumaištyje daugelis prarado tikėjimą Mesijo karalyste, ir tik nedaugelis jos laukia

Kristaus antrojo atėjimo. Sutrikę, kai kurie kalba apie dvasinę karalystę kaip apie tai, kas gyvena tik tikinčiųjų širdyse. Kiti tiki, kad Kristaus karalystė dabar yra atstovaujama didžiųjų pasaulio vyriausybių. Tačiau jie dar labiau sutrinka, kai svarsto, kodėl tam tikros Mesijo karalystės dalys sukūrė didžiules armijas, kad galėtų kariauti su kitomis tos pačios karalystės dalimis arba jas sunaikinti.

Dėl visos šios sumaišties daugeliui save krikščionimis vadinančių žmonių Biblijos mokymai tiesiog neatrodo nuoseklūs ar logiški. Kitaip jie suprastų, kad Jokūbas, Jonas ir kiti apaštalai negalėtų sėdėti ant „dvylikos sostų“, jei nebūtų valdančios karalystės (Mato o 19:28). Jie taip pat suprastų, kad karalystė dar turi būti ateityje, kaip sakoma Viešpaties maldoje: „Teateinie Tavo karalystė. Tebūnie Tavo valia, kaip danguje, taip ir žemėje“ (Mato 6:10). Siekdami geriau pažinti ir suprasti Dievo išgelbėjimo planą, turime kasdien garbingai studijuoti Bibliją ir „tyrinėti Raštus“. (Jono 5:39; Apaštalų darbų 17:11). Taip darydami, gausime didelių palaiminimų ir suprasime, kad Mesijo šlovinga karalystė, nors dar ir neįkurta žemėje, yra „arti, net prie durų“. Mato 24:33

„Ar galite?“

Dviem brangiems mokiniams ir jų motinai, kurie prašė jiems vietų, esančių ypač arti Mokytojo karalystėje, Jėzus paaiškino, kad bet kokia padėtis dangaus karalystėje reikalauja tam tikrų sąlygų įvykdymo. Nepakako to, kad jie buvo pašaukti būti mokiniais. Nepakako to, kad jie atidavė viską, kad galėtų sekti Viešpačiu, kad jie buvo su juo, mokėsi jo

mokymų ir jiems pritarė. Reikėjo kažko daugiau, kitaip jie negalėtų įžengti į dvasinę karalystės fazę.

Mokytojas paskelbė šias sąlygas, sakydamas: „Ar galite gerti taurę, kurią aš gersiu, ir būti pakrikštyti krikštu, kuriuo aš esu pakrikštytas?“ (Mato 20:22). Ką jis turėjo omenyje? Kokia buvo „taurės“ ir „krikšto“, apie kuriuos kalbėjo Jėzus, reikšmė, kurią, kaip jis sakė, taikė ne tik sau, bet ir tiems, kurie bus jo ištikimi pasekėjai?

Mes atsakome, kad Jėzaus „taurė“ buvo ta, apie kurią jis kalbėjo kitur, sakydamas: „Argi aš negersiu taurės, kurią man davė mano Tėvas?“ (Jono 18:11). Dieviškajame plane Dievas jau buvo nusprendęs, kad kas bus patikėta Mesijo karalystės šlove, garbe ir galia pasaulio palaiminimui, tas pirmiausia turi parodyti ištikimybę, vertą tos garbės ir šlovės. Jėzaus atveju taurė reiškė visas tarnystės, negarbės, gėdos, aukos ir kančios patirtis, kurias jis ištikimai ištverė per trejus su puse metų savo žemiškojo tarnavimo ir kurias jis visiškai įvykdė Kalvarijoje, kai sušuko: „Viskas baigta“ (Jn 19:30).

Kaip Kristaus mokiniai, mes turime sekti jo mums parodytu pavyzdžiu, kai patiriame panašias patirtis kaip jis. Mes tik tada sėkmingai pasieksime bendrą paveldėjimą su Mokytoju jo karalystės šlovėje, garbėje ir galybėje, jei pirmiausia parodysime ištikimybę ir atsidavimą kančiai, aukojimui ir tarnystei, eidami jo pėdomis. Romiečiams 8:17; 2 Timotiejui 2:11,12

Kai Jėzus kalbėjo apie „krikštą, kuriuo aš esu pakrikštytas“, jis turėjo omenyje savo krikštą aukojimo mirtimi. Netrukus jis vėl apie tai kalbėjo, sakydamas: „Aš turiu priimti krikštą, ir kokia prievarta

man tenka, kol jis bus įvykdytas!“ (Luko 12:50). Mokytojo krikštas vandenių jo tarnystės pradžioje buvo tik jo tikrojo krikšto simbolis. Jo nusileidimas į vandenį, jo palaidojimas jame ir jo prisikėlimas iš jo simbolizavo jo nusileidimą į aukojimo mirtį ir jo prisikėlimą iš jos. Jo tikrasis krikštas mirtimi truko trejus su puse metų, nuo Jordano iki Kalvarijos. Kai jis ant kryžiaus sušuko: „Viskas baigta“, jis turėjo omenyje, kad jo krikštas mirtimi buvo užbaigtas. Trečią dieną Tėvo galinga jėga jis buvo prikeltas iš to mirties krikšto būvio ir atsidūrė jo dešinėje, kur jis visada bus. Efeziečiams 1:19-22; Kolosiečiams 3:1; Hebrajams 1:1-3

Tai buvo Jėzaus krikštas. Jis reiškė visišką atsisakymą visų žemiškųjų teisių. Dabar jis paklausė savo mylimų mokinių, ar jie pasirengę ir nori sekti juo iki galo – dalytis jo tarnystės, aukos ir kančios taure bei jo krikštu mirtimi (Romiečiams 6:3-5). Tik ištikimai sekdami juo jie galėjo tikėtis dalytis jo dangiškąja karalyste. Tas pats principas taikomas visiems Jėzaus pasekėjams. Kiekvienas iš mūsų turi nuspręsti, ar gersime iš jo taurės ir ar dalysimės jo krikštu mirtimi. Tik nuolankūs, pasiaukojantys žmonės galės ar norės patirti tokį dalyką.

Taikydami tai, kas išdėstyta, daugelio žmonių požiūriui į karalystę, galime užduoti šiuos klausimus. Kaip šie jausmai gali būti pritaikyti įvairioms žemės karalystėms? Ar žemės vadovams būtina dalytis Kristaus kančiomis ir auka iki mirties, kad galėtų karaliauti? Ar didelių sunkumų reikia, kad kas nors taptų žemės institucijų, vadinamų Kristaus bažnyčia, nariu? Ar norint į jas patekti reikia savęs atsižadėjimo? Ar visi, kurie yra jų nariai, yra „palaidoti“ su Kristumi krikštu – jo mirtyje? Ar jie visi

dalijasi jo kančiomis? Žinoma, ne! Tik teisingas požiūris į dangaus karalystę atitinka šiuos įvairius teiginius. Turime suprasti, kad tai yra „brangus perlas“, kurį gauti reikia paaukoti viską kitą. Mato 13:46

„Mes galime“

Šio įvykio aprašyme mokiniai atsakė Jėzui: „Mes galime“, tai yra, jie buvo pasiryžę gerti Mokytojo taurę ir dalytis jo krikštu (Mato 20:22). Jie aiškiai nesuprato, ką visa tai reiškia, bet jie galėjo ir buvo pasirengę padaryti viską, ką Jėzus įsakytų. Taip turi būti su visais, kurie, kaip tie ištikimi mokiniai, bus „daugiau nei nugalėtojai“ ir dalyvis su Atpirkėju šlove, garbe ir nemirtingumu, pažadėtais jo „kūno“ nariams, bažnyčiai. Romiečiams 8:37; 2:7; 1 Korintiečiams 12:27

Aptariamame pasakojime Jėzus atsakė mokiniams: „Jūs tikrai gersite mano taurę ir būsite pakrikštyti krikštu, kuriuo aš esu pakrikštytas“ (Mato 20:23). Viskas, ko Viešpats galėjo pagrįstai reikalauti iš savo mokinių, buvo jų noras. Nė vienas iš mūsų neturi tokios galios ir sugebėjimų, kokius turėjo Jėzus. Mes iš prigimties esame nusidėjėliai. Jis buvo „šventas, nekaltas, nesuteptas, atskirtas nuo nusidėjėlių“ (Hebrajams 7:26). Todėl mes galime tik įsipareigoti daryti gera. Viešpats turi mus paimti po savo globą ir įvesti į savo kančios ir patirties mokyklą. Tada jis mums duos pamokas, reikalingas mūsų ištikimybei ir atsidavimui įrodyti, net iki mirties. Koks maloningas yra Dievas, kad dėl mūsų, kaip puolusios rasės narių, silpnumo, Jis mums suteikė Gelbėtoją, „gailestingą ir ištikimą vyriausiąjį kunigą“ (Hebrajams 2:17). Taigi tik per Jėzų galime tikėtis pasiekti dangaus karalystę.

Vyriausiasis tarnas – labiausiai gerbiamas

Kiti apaštalai buvo pasipiktinę, kad Jokūbas ir Jonas kartu su savo motina pateikė tokį prašymą (Mato 20:24). Tačiau šis incidentas suteikė Jėzui progą nustatyti gaires, kurios turi reguliuoti tai, kas sudarys didybę Mesijo karalystėje. Kas labiausiai tarnaus kitiems su nuolankumu ir meile, tas parodys Dievui, kad yra labiau tinkamas užimti aukštesnę vietą. (Galatams 5:13). Kaip sako Jėzus, tai skiriasi nuo įprastų reikalų eigos, kur valdžia paprastai nereiškia tarnystės kitiems, bet tarnystės sau. Luko 22:25,26

Karalystės taisyklė bus tokia, kad tas, kuris labiausiai tarnauja, turės didžiausią garbę. Jėzus pats yra išskirtinis tarnas, pranokstantis visus kitus. Taigi, jo padėtis karalystėje yra aukščiausia pagal dieviškąjį paskyrimą, o kiti bus šalia jo proporcingai pagal tai, kiek jie turi jo meilės, tarnystės, paklusnumo ir ištikimybės dvasią. Savo pasekėjams Mokytojas sakė: „Kas nori man tarnauti, tas turi sekti manimi, nes mano tarnai turi būti ten, kur aš esu. Ir Tėvas pagerbs kiekvieną, kuris man tarnauja.“ Jono 12:26